

Надлетіла хуртовина
З опівночі,
Осліпила блискавками
Наші очі.

Надлетіла хуртовина,
Збила квіти,
Ніби вівці, розігнала
Наші діти.

Радо б серце, раді б груди
Заспівати,
Так в ушах нам вічно грає
Гук гармати.

Горло наше, мов кліщами,
Жаль стискає, —
На ту пісню мова людська
Слів не має.

Ой заграйте ж на дзвіниці
Срібні дзвони,
Най лунають аж до неба
Людські стони.

Най лунають аж під хмари
Ваші звуки,
Най почує господь в небі
Крик розпуки.

Замість дзвонів відповіли
Глухо мури...

Вітер гойдає на вежах
Тільки шнури...

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Поезії 1914—1920 років»](#);

.